

A szövetkezet gyerekei „Egy kicsit lazítottunk“

Ünnepség helyett – vita a brigádertekezleten

1964 júliusa óta hat mezőgazdasági tanulót foglalkoztat a tiszaszigeti Búzakalász Tsz.

— A pártvezetőség gyakran foglalkozott a kérdéssel — mondja Márton Nándor szövetkezeti párttitkár —, hogyan tarthatnák itt a fiatalokat a tsz-ben, hogyan nevelhetnék maguknak megfelelő szakembereket belőlük.

És így, ezekből a töprengésekből született meg a jó és követendő kezdeményezés. A tavalyi nyolcadik osztályosok közül hat gyerekkel szerződést kötött a termelőszövetkezet. A fiatalok foglalkoztatását szabályozó rendelet szerint a tanulmányi idő 3 év. Bérézésük lényegesen jobb, mint az ipari tanulóké, s elsősorban a munkához való hozzáállásukon múlik, mennyi fizetést kapnak. A harmadik évben például a szakmabeli tudást jól elsajátító, szorgalmas mezőgazdasági tanuló havi bére elérheti a 800 forintot is. Megfelelő eredmények mellett pedig a három év elteltével kétezer forintot is kereshetnek.

Márton elvtárs szívesen és szeretettel beszél a hat gyerekről:

— Két csibenevelő lányunk van, Suka Erzsébet

és Szekeres Aranka, két öntözőgépész tanuló: Berta József és Papp Sándor. Rutai István szarvasmarhatenyésztést tanul édesapja mellett, aki állatgondozó a szövetkezetben. Testvére, Rutai Imre pedig mezőgazdasági gépszerelő lesz.

A tanulóévek alatt a fiatalok évente három hónapot töltenek olyan iskolában — Szentesen, Csongrádon —, ahol szakelméletre oktatják őket. De nálunk a szövetkezetben is folyamatos szakosított képzést kapnak. Az agronómusokkal, a főgépésszel konzultálnak minden pénteken, kívül-kívül a maga szakterületéről.

— Úgy látszik, sokan érzik itt szívügyükné a fiatal szakemberek nevelését.

— Valóban. A szövetkezet elnöke, Niesner Ferenc elvtárs mindenben segítségünkre van, ugyanígy a tanácselnök, Kiss András elvtárs és a titkár elvtársnő Aranyosi Róza részéről is állandó figyelem és segítőkészség kíséri kezdeményezéseinket.

Az iskolával, amely rendkívül fontos szerepet tölt be

a fiatalok pályaválasztásában, szintén jó és gyümölcsöző a kapcsolatunk. Épp a közelmúltban kaptam meghívást a nyolcadikos osztályfőnöki órájára. Elbeszélgettünk a gyerekekkel az önművelés terveikről, a szövetkezet jövőjéről, s pontosan tájékoztattam őket azokról a lehetőségekről, melyek egy mezőgazdasági tanuló előtt állnak. Többek közt arról is, hogy akinek a tanulóévek eltelte után továbbtanulni támad kedve, annak a termelőszövetkezet biztosítja a tanuláshoz szükséges időt, sőt ösztöndíjat továbbtanulásra is nyílik lehetőség. A beszélgetés hatására két kislány már jelentkezett is a kertesztbe, egy fiú pedig mezőgazdasági gépszerelőnek.

De ez még csak a kezdet. A további tervek szerint a tsz a következő években 15–20 fiatalat akar mezőgazdasági tanulóként alkalmazni. És amilyen élénk, mozgékony, lelkes ember Márton elvtárs, pillanatig sem lehet kétségünk afelől, hogy ez — az egész szövetkezeti mozgalom hasznára, másutt is követendő példaként — meg is valósul.

Simai Mihály

Idén elmarad az ünnepség a szegedi 2-es posta Petőfi-brigádjánál. Tavaly a szocialista brigád cím elnyerését ünnepelték. Most legfeljebb egy viharos brigádertekezlet tartanak: miért nem sikerült megvédeni a címet? — Vállalásaink nagy részét teljesítettük — mondja Varga András brigádvezető. — De néhány dologban lemaradtunk. Elhatároztuk, hogy a rossz címre küldött levelek számát 150-re csökkentjük. Mindössze 131 érkezett vissza. Azt terveztük, hogy a rossz bélyeggel ellátott leveleket jobban figyeljük, s így csak 34 került el a figyelmünket.

— A zárólemlerakást meg akartuk szüntetni. Egy küldemény mégsem indult el időben.

— Miért? — Figyelmetlenségből. Nem tartottuk be a szabályokat. A levéllel töltött csomag helyett üres zsák utazott a vonaton.

— És a tanulmányi felajánlások?

— Tíz vonalesportvizsga letételét vállaltuk. Ebből hármat nem teljesítettünk.

— Hányan vannak a brigádban?

— Tizennégyen.

— Akkor nem is kellett volna mindenkinek vizsgáznia.

— Van, akinek már valamennyi vizsgája megvan.

— S az idősebbek nem szívesen vizsgáznak. Azt mondják, kihúzzák már nyugdíjig — kapcsolódik a beszélgetésbe a hivatal vezetője, Simon János.

— Hányan vállalkoztak vonalvizsgára?

— Hárman.

— S ketten nem teljesítették. Három vizsgával maradtak adósak.

— Igen — mondja vontatottan Varga András. — Én sem vizsgáztam le egy vonalból.

— A brigádvezető?

— Lehajta a fejét.

— Miért?

— Nyár volt. Nem volt kedvünk tanulni. Aztán meg jött a csúsforgalom. De jövőre megcsináljuk.

— Ellenőrizte valaki, hogy tanulnak-e?

— Az igazgatóság igen — közli a hivatal vezetője.

— Mi is számon kértük, hogy miért nem mentek el vizsgázni.

— És vizsgaidő előtt?

— A brigádtagnak kellett volna egymásközt megbeszéliük.

— Mi nem foglalkoztunk vele. Mindenkinek saját érdeke, hogy elvégezze, hiszen szorgalmi díjat is kap érte.

— Csak azért?

— Azért is, meg becsületből is. De jövőre! Jövőre biztosan sikerül.

— Persze addigra nagyob-

bak lesznek a követelmények is — figyelmezteti a brigádvezetőt a hivatalvezető.

— Megbirkózunk vele. Már megbeszéltük.

— Idén miért nem sikerült?

— Egy kicsit lazítottunk.

Igen. Valahol itt volt a hiba. Lazítottak, vagy inkább nem erősítettek. Elvégezték a napi munkájukat. Úgy, mint máskor. A brigádszellem is megvolt, csak éppen a szocialistabrigád-szellem hiányzott. S hiányzott az a bizonyos plusz: a lelkesedés. Hiányzott a „többet aká-

runk” jelszó. Kitűzték, hogy újra elérjük a szocialista brigád címet. De csak kitűzték. Vállalták, de a vállalást nem tartották szívügyükné. Úgyis sikerül, miért is ne sikerülne? — gondolták.

Csak akkor kezdtek töprengeni azon, hogyan is állnak, amikor már késő volt. De egy mégis megnyugtató, Maguk előtt is restellik, hogy nem sikerült, amit terveztek. S most már nemcsak tervezni akarnak, hanem a terveket meg is akarják valósítani.

K. A.

Ismeretlen Liszt-leveleket találtak

Szovjet levéltárakban Liszt zónához és karmesterhez írt Ferenc 11. eddig ismeretlen levelét. Levelében Liszt Berlinből Weimarba hívja orosz barátját és azt tanácsolja, hogy „ne szalassza el leveleket a Leningrádi Kiadó az alkalmat”, vegyen részt az idén gyűjteményes kötetben közrebozsátja. Zenetörténekek különösen értékesnek Liszt műveitért rajongó zenészek különösen értékesnek nekedvelők kíváncsian várják a kötet megjelenését, ami Rubinsteinhez, a kiváló orosz zongoraművészhez, zeneszer-gyarszágon is. (MTI)

Munka után jólesik az ebéd.

— még padlóbonthó lapáttal is

Becsületes üzletember

— Zuhog az eső. Adjon hamar egy ernyőt!

— Sajna, csak napernyőim vannak...

Mi van az étlapon a szegedi vendéglőkben?

A Csongrád Megyei Vendéglátóipari Vállalat vezetői rendszeresen ellenőrzik, hogy a szegedi vendéglőkben megfelelő-e az ellátás, a tisztaság és a kiszolgálás. Különösen nagy gondot fordítanak az ételek választékának állandó növelésére. Azon a mindennapi gyakorlaton túl, hogy a vállalat „ételfeलेlose” naponta figyelemmel kíséri az étlapokat, alkalmanként külön is ellenőrzik, hogy mindaz, amit az étlapon feltüntettek, valóban kapható-e a szegedi vendéglőkben. Kötelezik a vendéglők vezetőit: olcsóbb ételekből, főzelékekből is állandóan tartsanak, hogy a kisebb pénzű vendégek is találjanak kedvükre való ételválasztékot. Ezért a kötelező előírások betartásának ellenőrzéséért járta végig a napokban a szegedi vendéglőket egy brigád.

Kisvendéglő — nagy választék

A felsővárosi étterem átalakítása óta tartja a kellemes, otthonos vendéglő színvonalát. Akik egyszer ide betérnek, többször felkeresik a tisztá és jó konyhával rendelkező vendéglőt. Most is ragyogó tisztaság, fincsiklandozó étel és frissen sült pogácsa illata fogadja a vendéget. Bőséges választékot lehet találni ol-

csóbb és drágább ételekből egyaránt. Van bogrács-gulyás, négyféle zónaétel, frissensültek, kétféle leves és főzelék is.

Nincs minden rendben

A Rókusi Étterem pacaljáról híres. Most is ott fő a nagy lábosokban a pacalpörkölt, kissé átható szaga még az utcára is kiérződik. Az étteremben mindössze néhány vendég, mégis szembeeszkő a rendtelenség. A padlón eldobált cigarettavéggek találhatók. A választék itt is megfelelő, s nemcsak az étlap hirdeti a sokféle ételt, hanem valóban mind kapható is. Itt is fogyaszthatnak a vendégek zónaételeket olcsó áron és menü is kapható. Főzeléket ezen a napon nem főztek, egyedül lecsót kaphat a vendég. Blitz Oszkárné, a vállalat „ételfeलेlose” azonnal intézkedik, hogy legalább egy fajta főzeléket készítsenek minden nap.

Gulyás minden mennyiségben

Disznótoros menü, halászlé és rántott hal, vesevelő és párizsi szelet és nem utolsósorban gulyás minden mennyiségben... Mindez a Marx téri Gulyáscsárda étlapján és konyhájában található. A Gulyáscsárda most is zsúfolt, s a vendégek nagy része gulyást fogyaszt. Előfizetéses ebédet, sőt vacsorát is készítenek ezen a konyhán. Az előfizetéses menüben aznap halászlé és túrócsusza szerepelt. A választék bőséges, kis és nagy adag egyaránt kapható. Kivételesen ebben a csárdában kétféle főzelék is található az étlapon. De mint az üzlet vezetője elmondja, nem kell a főzelék, nem fogyasztják sem a csárdában, sem elhordásra nem viszik. Ezért többségében inkább burgonyafőzeléket tűntetnek fel az étlapon, mert azt gyorsan el tudják készíteni, ha vendég úgy kívánja. Igen dicséretes, hogy az étlapon mindenütt ott szerepel a IV. osztályos ki-hordási ár is.

Háromnapos főzelék

A Sárkány Étterem a kora déli órákban még eléggé ki-halt. A konyhában készül az aznap előfizetéses ebéd, s előkészítették már a frissen-sültekhez szükséges alapanyagot. Az ellenőrök öröm-

mel fedezik fel, hogy kétféle főzeléket is feltüntet-tek az étlapon: borsót és zöldbabot. Amikor azonban látni is akarják, a szakács-nő a hűtőszekrényből szedi elő a szemre is több napos-nak látszó főzeléket. Az ellenőr kérdésére ki is derül, hogy a kétfajta főzelék három napja készült.

A legkisebb választékot talán éppen ebben az étteremben találta a brigád. Pedig ezt a helyet az utasok is gyakran felkeresik.

A Mikszáth Kálmán utcai Zóna Kisvendéglőnek jó a híre. Különösen az ételeket dicsérik. Nem véletlen, hogy Szegeden a múlt évben a kisvendéglők között itt érték el a legnagyobb ételforgalmat. Speciálisan készített halászlé, roston sült hal, csipetkés bableves, tojásos galuska, pogácsa és lángos, minden megtalálható a kic-si, de jól működő kisvendéglőben.

A körút tapasztalata szerint a szegedi vendéglőkben az utóbbi időben igen sokat javult az ételválaszték. A vállalat vezetői a továbbiakban még nagyobb fejlődést ígérnek.

Horuezi Mária

Heten, mint a gonoszok

— A párizsi Place du Terre magyarjai —

Este 11 óra, s a Pigalle olyan még, mint délután. Autók suhannak tömött rajokban, a bárók terasza zsúfolva nevetgélő fehér, fekete és sárga bőrű emberrel, s a Folies elől sem tagítanak az egyenruhás fogadémegek, kik meztelen látványosságra toborozzák az éjszaka lovagjait.

Ugyanezen pillanatban néhány utcával feljebb, a Sacré Coeur fehéren szikrázó, reflektorfényben fürdő kupolái mögött másféle áradat hömpölyög a Place du Terre felé. Ott a Montmartre vetkezését figyelheted. Meztelenség ez is, igaz, de nem a romló test. A bohémvilág hányja le a magáról az álromantika göncét...

A tér, a Place du Terre az éjszaka világainál első pillantásra még megkapó. A bárók és kiállító termek keretezte négysszög: festőállványerdő, s ahány nyelvet beszél a föld, meghallod a váznak és szakállak mögött. Dolgoznak a portré rajzoló is. Fél óra és húsz frank, ha időd s pénztárcád engedi. A hangulat teljessége pedig a bárók nyekergő zongoráiból, matrózok, ötféle fotomá-sinával felszerelt turisták és becsipett diáklányok danáiból, könnyed trilláiból kerekedik ki.

Am kelj fel szürkülettel, mint esatatór, olyan a Place du Terre. A máskor szelíd, alkotó nyomorú mimelő festők szeme tűzben ég, ajkuk szitokkal szennyes, s öklök zúdulnak le egy-egy engedetlen állra, gyomorszájra, ha jogaiban, lehetőségeiben megrövidítve érzi magát valamelyik.

Igen. Mert aki korábban érkezik, azé a külső gyűrű. Hol a teret körbejáró külföldi turisták, sznobok serege

közvetlenül találkozhat művel és alkotóval. Azaz: hol könnyebb a fejés! És mindennap akad festő, ki a lustaságán vesztett órákat az ökölgő révén véli behozni.

Mikor a nap részút sugaraival megjelennek a téren az első „verebek”. Boulognei francia, folkestonei angol, eataniai olasz és bugaci magyar tájszólásba törve szólal meg éppen az a nyelv, melyet öltözk, esetleg gomblyukba biggyesztett jelvény nyomán megsejt a Place du Terre festőháda. Önmagát és művét magasztalja az egekbe valahány. S lezser nyomorát szólja el, mely talán enyhe patinát kölcsönöz a képeknek. Kiegészítő kellek pedig: keresztbecsikos ing, festékes nadrág, félretaposott lábbeli. Olykor, telteklű holland damánál: csábmosoly, villogó fehér fogsorral. Máskor, teljes kudarc küszöbén: kendőzetlen, trágár szitok, melynél különbet hajdani fiákereink sem produkáltak.

Tíz óra, amikor magyar szó úti meg fületem. Csak nem gazdagítottuk mi is a Place du Terre siserhadát? Vagy e „művek” vásárlására vetemedne valamely hazánk fia?

Tíz méterre a nyüzsgéstől táboroz egy kis csoport, honnan az alföldi akcentus fülembé csapott.

— Végre magyar szó! — s egy ősz hajú, elegáns férfi vállára teszem a kezem.

— Vagyunk itt többen is — fogadja el az üdvözlést, s körbe int.

Bemutatkozom. Mind a hétnek. Mert heten vannak, mint a gonoszok. S ekkor veszem észre, hogy hölgy is van a társaságban. Alacsony, barna, kiálló arccsontú. Barna, szakadt az orkán is rajta. Elöl, hátul festékes. A hölgy feszelen és hozzám fordul.

— Ötvenhatos?

— Nem. Két napja jöttem.

— Szóval turistát?

Bólintok.

— Kik ezek? Illetve maguk?

Először úgy tesz, mintha nem hallaná majd hogy határozottan a kompaniára veték pillantást, felnevet.